

Ordo Supremus Militaris Templi Hierosolymitani
Magnus Magisterium - Porto

Invitație la reflecție

Iubiți frați și iubite surori, Cavaleri și Doamne ale Templului,

Evenimentele petrecute în ultimul timp ne invită la o meditație privind rostul nostru, al templierilor, în lume. Nu vă ascund faptul că această scrisoare v-o adresez vouă ca îndemn la autoevaluare și la o analiză obiectivă a faptelor și acțiunilor fiecăruia în parte. Probabil că, în acest mod, multe din întrebările voastre își vor găsi un răspuns, realizându-se însă premisele apariției unor noi întrebări.

Iubiți frați și iubite surori, ne mândrim cu faptul că noi facem cu toți parte din O.S.M.T.H. și că suntem urmașii Cavalerilor Templieri medievali. Ne place când, în diferite ocazii, purtăm cu nonșalanță mantia albă și însemnele Ordinului, căpătând parcă o aură aparte și manifestând un aer de superioritate față de alți semeni ai noștri. Sunt sigur că aceste sentimente, marea majoritate, le dorim cât mai dese și mai vizibile în public și în ochii apropiaților noștri. Ne semețim atunci când ni se aduc cuvinte de laudă și ne supărăm atunci când suntem criticați, ridiculizați sau ignorați. Ne simțim îndreptățiți să apelăm la ajutorul Ordinului sau al fraților și surorilor și suntem gata să primim cât mai mult din partea acestora. Știm să dăm sfaturi și să enunțăm judecăți asupra modului de desfășurare a unei anumite acțiuni sau a unui anume eveniment, știm să criticăm și mai ales știm să afirmăm: „... dacă mă ocupam eu atunci sigur ieșea mult mai bine!”.

Iubiți frați și iubite surori, vă propun ca în analiza noastră să plecăm de la Regula enunțată de Sfântul Bernard, artizanul înființării Ordinului Templier:

“Cavalerii nu trebuie să facă diferență între persoane, iar respectul trebuie arătat Fraților după meritul fiecăruia și nu după titluri nobiliare și onoruri. Ei trebuie să se întreacă numai în a-și arăta respect unii altora, în întrajutorarea reciprocă, în a purta povara mai ușor, împlinind astfel Legea pe care ne-a adus-o Iisus Hristos. Ei nu trebuie să aștepte glorie, ci să caute să se remarce prin fapte bune, și nu prin strălucire deșartă. În același timp, nu trebuie să fie arțăgoși, impulsivi sau excesiv de grăbiți ci, cu măsură, prudență și înțelepciune să își păstreze locul care li se cuvine în rândul Ordinului. Iar în această manieră minunată și unică, ei vor fi mai blânzi decât mieii și totuși mai neînfricați decât leii. Nu știm dacă ar fi mai potrivit să ne referim la ei ca monahi sau cavaleri, sau dacă nu ar fi mai bine să îi recunoaștem în ambele

NON NOBIS, DOMINE, NON NOBIS, SED NOMINI TUO DA GLORIAM !

ipostaze. Intr-adevăr, nu le lipsesc nici modestia călugărului, nici forța soldatului. Ce putem spune în această privință decât că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și este minunată în ochii noștri. ”

Am încercat să gădesc undeva scris un cod al cavalerismului. Ceea ce am găsit nu a fost pe deplin satisfăcător drept pentru care nu voi alege o asemenea abordare. Voi încerca să punctez ceea ce cred eu că este mai important, lăsând subiectul deschis completărilor voastre. Unele dintre cele mai clare descrieri ale cavalerismului le întâlnim în legendele Cavalerilor Mesei Rotunde sau în basmele populare. Făt Frumos este un cavaler autentic. La fel putem spune și despre Don Quijote de la Mancha. Ambele exemple ne dezvăluie virtuțile și modelul ontologic al cavalerului, chiar dacă într-un caz avem de a face cu o poveste plină de romantism iar în altul simțim tragedia unui visător, al cărui mesaj nimeni nu face efortul de a-l înțelege. Ceea ce-i unește este neclintirea în a-și atinge idealul, înfruntând soarta potrivnică și învingând răul. Și pentru că suntem un Ordin creștin, vă reamintesc ca răul nu este un principiu, ci se traduce prin lipsa binelui. Cavalerul deci, este cel care aduce binele, este cel care lucrează pentru Dumnezeu – binele mai presus de toate –, binele absolut. Observați cu atenție arhetipul cavalerului, desprins din legende sau din surse istorice, mai ales ale Evului mediu. Cavalerul lucrează mai presus de sine și mai presus de timp. Chiar dacă ieșim din sfera creștină și ne referim la alte modele de cavaleri (de exemplu samurarii), această caracteristică rămâne valabilă ca și când, într-o minunată alegorie a perfecțiunii, se petrece o minunată perihoreză între Creator și creatură, între Dumnezeu și om.

Cavalerul este conștient de țelul și de drumul său, acționând într-o uimitoare inconștientță față de pericolele care-l pândesc. El știe că lucrează pentru dreptate și adevăr, pentru lumină, pentru că el îl cunoaște pe Dumnezeu. Nu există cavaleri buni și cavaleri răi. Cavalerul este doar bun și blând și tandru și milostiv și altruist. Cel rău nu poate fi cavaler decât fiind bun, așa cum întunericul nu poate fi decât dacă devine lumină. Lipsa a ceva (în cazul de față a luminii) nu poate fi - este pur și simplu doar lipsă.

Cavalerul știe (mai ales cel creștin) că atunci când a devenit ființă a împrumutat conștiința de la Creator prin Duhul cel Cereșc. Grija lui este numai de a o păstra fără de pată spre a o înapoia așa cum se cuvine. Este ferm și hotărât în a-și îndeplini misiunea, fără compromis și fără teama de a-și pierde viața. El știe că viața i-a fost dată spre a desăvârși împreună cu Dumnezeu creația, fiind unealta Creatorului. Cavalerul nu poate fi decât unealta potrivită scopului pentru care a fost trimis pe pământ, întărită prin puterea credinței și strălucitoare prin dragostea cu care a fost făurită și pe care o transmite celorlalți. Dragostea față de oameni, față de creație, îi este caracteristică cavalerului poate mai mult decât altor semeni. Precum și aurul a fost lămurit prin foc, așa și dragostea – supremă virtute creștină – s-

NON NOBIS, DOMINE, NON NOBIS, SED NOMINI TUO DA GLORIAM !

a lămurit prin Cuvânt și s-a dăruit omului ca cea mai dintâi. Iar legătura dintre cele două virtuți nu poate fi decât nădejdea, cea care-l face pe cavaler neclintit de la calea ce i s-a dat. Iată deci cum cavalerul, mai ales cel creștin, se face părtaș cu Dumnezeu practicând **cele trei virtuți: credința, nădejdea și dragostea**, devenind mai presus de patimi și transcendent către adevărata stare de a fi.

Iubiți frați și iubite surori, cavalerul descris de mine nu este un supraom. Poate fi însă un om desăvârșit. Este cu siguranță un visător, dar și un luptător spre realizarea visurilor sale. Pentru a fi cu adevărat cavaler și luptător al luminii, el trebuie să fie în primul rând un exemplu. Cavalerul este poate cel mai lesne asociat cu onoarea. Forma de salut folosită în Ordinul nostru: „Am onoarea !” nu este întâmplătoare. Ea nu se folosește datorită caracterului „militar” al Ordinului. Această formă o folosim tocmai pentru a ne reaminti că principala datorie a noastră este de a ne păstra onoarea. Această virtute este însoțită indisolubil de cea a respectării cuvântului dat și a promisiunilor făcute. Cumpătarea este de asemenea o virtute. Cumpătarea este cea care ne face să nu ne hazardăm niciodată să facem promisiuni pe care nu le putem ține, să ne abținem de la cuvinte grele și de la mânie, sau de la înfăptuirea unor lucruri de care mai târziu ne vom rușina. Iată că, adăugând **încă trei virtuți: onoarea, respectarea cuvântului dat, cumpătarea**, ne apropiem de înțelegerea mai profundă a cavalerismului.

Iubiți frați și iubite surori, cavalerul nu este un Sfânt, cu toate că adesea ar putea deveni. El este mai curând asemănător unui înger care, nevăzut și cu discreție călăuzește pe cel căruia i-a fost dat. Discreția lui însă este și asupra misiunii sale. Conștient că pericolele s-ar înmulți dacă și-ar face public idealul pentru care luptă, cavalerul îl împărtășește doar celor în care se încrede și care-i devin tovarăși de drum. Nu-și face însă nicio problemă dacă, pe parcurs, întâlnește și ocazii de a face bine, chiar dacă acest gest nu face parte din planul lui. Un adevărat cavaler nu conține să-și manifeste deschis mila sa față de cei aflați în nevoie, sau față de cei nedreptățiți și de a da dovadă de altruism și lepădare de sine în beneficiul acestora. Aceste **alte trei caracteristici, care pot fi numite și virtuți: discreția, altruismul și mila**, completează chipul zugrăvit al cavalerului și a ceea ce se înțelege prin cavalerism.

Iubiți frați și iubite surori, am întâlnit în legenda lui „Sir Gawain și cavalerul verde” o pentagramă a principalelor cinci virtuți cavalești, încriptată în sigiliul lui Sir Gawain, care simboliza: generozitatea, curiozitatea, castitatea (în sensul de nevinovăție și puritate sufletească), a fi domn și mila. Într-o descriere a perioadei Evului mediu și a valorilor rămase se preciza ca una din virtuțile fundamentale cavalești „tăcerea ce trebuie să înconjoare dragostea”. În alte descrieri ale Evului mediu sunt pomenite șapte virtuți, ca făcând parte din codul cavalerismului: călăria, mânăuirea spadei, vânătoarea, înotul, șahul, cântul și recitarea de

NON NOBIS, DOMINE, NON NOBIS, SED NOMINI TUO DA GLORIAM !

versuri. Primele trei se pot cumula în spiritul combativ-militar, următoarele două, în spiritul de perfecționare (fizic și intelectual), iar ultimele două, în nevoia de tandru și de frumos adică de a fi om și nu un simplu mecanism inteligent.

Indiferent cum am clasifica principiile-virtuți ale cavalerului ele se cuprind în cele de mai sus, sau derivă neîndoiește din ele. Ernst Robert Curtius, în lucrarea „Literatura și Evul Mediu latin (Excursuri)”, observa: „Așa-zisul sistem de virtuți al cavalerului nici nu prea a fost un sistem; el conține categorii etico-estetice de natură laică, cristalizate în bună parte cu mult înainte de constituirea ordinii cavaleriești, ceva, de pildă, ca fidelitatea personală a vasalului, sau fröide, sau alte expresii ale dragostei cavaleriești, care existau deja, prin 1100, în sudul Franței.“

Iubiți frați și iubite surori, vorba lungă poate dăuna faptelor sau scopului propus. Cu nădejdea că v-am insuflat deja dorința spre reflecție voi încheia acest mesaj al meu cu o urare sinceră și plină de dragoste frățească:

Vă doresc cu toată puterea inimii mele de a deveni om desăvârșit, mai apoi cavaler și în sfârșit Cavaler !

Non Nobis Domine, Non Nobis, Sed Nomini Tuo da Gloriam !

București, 27 septembrie 2007 A.D. (889 A.T.)

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Dan Vasiliu', written in a cursive style.

Cavaler Mare Cruce Dan Vasiliu

Marele Prior Magistral al României